

Cuvînt la învierea Domnului nostru Isus Christos.

«Acesta este ziua pe care a făcut-o
Domnul să ne bucurăm și să ne ve-
selim într'însa.»

Frați creștini,

n acest timp, când zăpada s'a topit, când frigul și vînturile cele reci aū încetat, când bolta cerescă, curată ca cristalul dă strălucitorului sōre întinderea sa spre a o străbate în neobositul lui mers, cu carul lui de foc; când frageda iarbă acopere pămîntul și mugurii pomilor ne surîd în tăcere, când drăgălașele flori de primăvară ne desfăteză mirosul cu plăcutul lor parfum și vederea cu feluritele și drăgălașele lor colorii; când cântecul pasărilor se înalță spre ceruri ca un imn de mulțumire către cel ce a creiat totul; când cu un cuvînt tōtă natura pare că întineresce, pare că se deșteptă dintr'un somn adînc și obositor, pare că înviează;—sfînta noastră Biserică, în cea mai desăvîrșită armonie cu natura, face să se nască în sufletul nostru o bucurie cu mult mai înaltă, bucurie ce umple inima orî-cărui creștin astădi când se serbeză învingerea morții și sfărămarea iadului, când

se prăznuiește de totă ortodoximea învierea Domnului Dumneșeu și Mîntuitorului nostru Isus Christos. După o așteptare atît de îndelungată, după ce cu multă întristare și durere sufletescă am ascultat săptămîna trecută povestirea dureróselor și înfricoșatelor patimi ce a suferit Mîntuitorul neamului omenesc din partea poporului Iudeu, care cu câte-vă zile mai nainte îl primise cu osanale și triumf, ca pe un împărat, ajunserăm în sfîrșit a vedea și acéstă mult dorită și sfîntă zi, a cărei auroră ne strălucese tot așa de frumos cum străluci altă dată Mariei Magdalinei și Mariei lui Iosif, cari venise în rēversatul zorilor la mormînt ca să ungă cu miresme corpul Domnului.

În locul întristării de zilele trecute, vėd adî pe fețele tuturor bucuria scrisă cu cele mai vii colorî. Astădi, bătrîni și tinerî, bogați și săracî, bărbați și femei, toți simt o veselie nespusă, care le încăldește inima și duce gîndul sus, sus în ceruri unde tronéză Acel care prin învierea sa a adus lumii o atît de mare veselie și bine-facere.

Să ne unim dar și noi glasul cu al Bisericii și să șicem: *«Acéstă este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.»* Să strigăm cu Apostolul: *«Bucurați-vē, frașilor, întru Domnul și iarășî șic bucurați-vē»* și să cîntăm dimpreună cu Biserica: *«Christos a înviat din morți cu mórtea pre mórte călcând și celor din mormînturi viață dăruindu-le.»*

Și în adevēr, se cade să ne bucurăm, căci astădi Christos s'a sculat din morți, după ce a suferit mórte de cruce și a stat în mormînt trei zile ca să ne facă pe noi nemuritori; iar crucea, altă dată lemn de rușine, s'a făcut pentru noi semn de triumf. Mormîntul în care zăceă Domnul și care pînă astădi eră socotit de noi ca loc de întristare și umilință, prin înviere deveni loc de repaus și de dulce speranță pentru toți creștinii. Învierea Domnului varsă mîngăiere nespusă în inimile nóstre, căci prin scularea sa din mormînt, El ne-a arătat că și trupurile nóstre vor învia, se vor scula din strică-

ciune spre a lua parte la viața vecinică, la fericirile cele fără de sfârșit din împărăția cea de sus.

Prin învierea sa, Christos ne-a adus și pace, mult dorita pace. Cu cuvintele «*pace vouă*» ne întâmpină El, voind să ne învețe pe toți câți sîntem creștini că trebuie să îmbrățișăm pacea și să îndepărtăm de la noi: ura, invidia, răsbunarea și orî-ce simț de dușmănie. Pentru acesta trebuie să înțelegem că sîntem datorî a iertă unii altora păcatele, precum și Dumneșeu ne iartă nouă și să înrădăcinăm cât mai adînc pacea în inimile năstre. Acesta o cere de la noi numele de creștin, pe care-l purtăm, acesta o cere Christos cînd dice: «*De veți iertă ómenilor greșalele lor și Tatăl vostru cel cereșc va iertă vouă, iar de nu veți iertă, nici Tatăl vostru nu va iertă pe ale văstre.*»

Pacea, acest odor neprețuit, această fică a dragostei evangelice nu stă nici o dată în inimile celor păcătoși; sufletul curat și nepătat este locuința sa. Cu pace trebuie să întâmpinăm nu numai pe amicii noștri, ci și pe cei ce ne urăsc; pe cei ce sînt împietriți la inimă, căci numai ast-fel ne vom puté face vrednici de făgăduința lui Dumneșeu, care deosibesce pe cei iubitori de pace și-î socotesce ca fii ai sêi, đicînd: «*Fericiți făcătorii de pace, că aceia fii lui Dumneșeu se vor chîemă.*»

Învierea Domnului ne-a adus și bucurie și încă o ast-fel de bucurie ce nu se pôte asemăna cu nici una din bucuriile de rînd. Mulți se bucură pe pămînt de fericirea lor trecătore; unuia îi place onórea, altuia mărirea; unul e cuprins de dorința de a se îmbogăți și simte o bucurie nespusă cînd ajunge acest scop, iar altul simte mare bucurie pentru că se vede înconjurat de o mărire deșartă: Nici una însă din aceste bucurii și din multe altele de diferite feluri, nu pôte fi așa de înaltă, atît de mărêță ca acesta pe care ne-o aduce điua de astăđi. Tóte sînt nestatornice și trecătore și lesne se schimbă în durere și întristare. Singură bucuria dumneșeiască ne pune ca țintă către care să tindem, ca scop pe care să-l urmărim, desfătările și fericirile cele

adeverate și vecinice, gătite pentru cei drepți și buni la inimă, pentru cei ce nădăjduiesc a se bucura în Domnul și cari strigă cu Psalmistul: «*Fericirea mea este a mă apropia de Domnul.*»

Póte fi bucurie mai mare de cât acesta pe care o avem în această și în care Christos s'a sculat din morți? Când lumea l-a așteptat mii de ani în suspinuri și sub greutatea păcatului și vede astăzi împlinindu-i se așteptarea se póte să nu se bucure?

Da. Fericirea și bucuria noastră în aceste clipe este fără margini, căci vedem cu ochii sufletesci pe cel întâiu înviat din morți, stând de-a dreapta Tatălui pe scaunul măririi, îl vedem glorificat, cinstit și laudat nu numai de ómeni, ei și de puterile ceresci: de heruvimi și serafimi, de îngeri și de totă ierarhia cerescă.

Să ne desfătăm dar cu toții de Pascele Domnului, să înjunghiem vițelul cel gras, să mâncăm și să ne veselim; dar să ne îndulcim mai ales de ospetul credinței, vedând adevărarea lumini ceresci adusă de Domnul în lume, prin învierea sa cea mult glorificată. Mîngăierea, pacea și bucuria ce simțim astăzi, să ne însufletescă și să ne îmbărbăteze în tot-d'a-una, îndreptând pașii noștri pe calea ce duce către cer; iar învierea Domnului, care ne strălucesce mai mult de cât rațele sórelui, să ne conducă la câștigarea vieții de veci.

Să ne ferim de căile cele rele pe cari ne-ar pute împinge amăgitorul, să păstrăm cu toții și cu totă dragostea credința în Domnul, căci El este îndurător și primesce și pe cel din urmă ca și pe cel d'întîiu; pe cel din urmă îl miluiesce și pe cel d'întîiu îl mîngăie; aceluia îi plătesce și acestuia îi dăruiesce. Să intre toți întru bucuria Domnului; bogați și săraci împreună să dănuiască și nimeni să nu se plîngă de păcate, căci iertarea ne-a răsărit din mormînt.

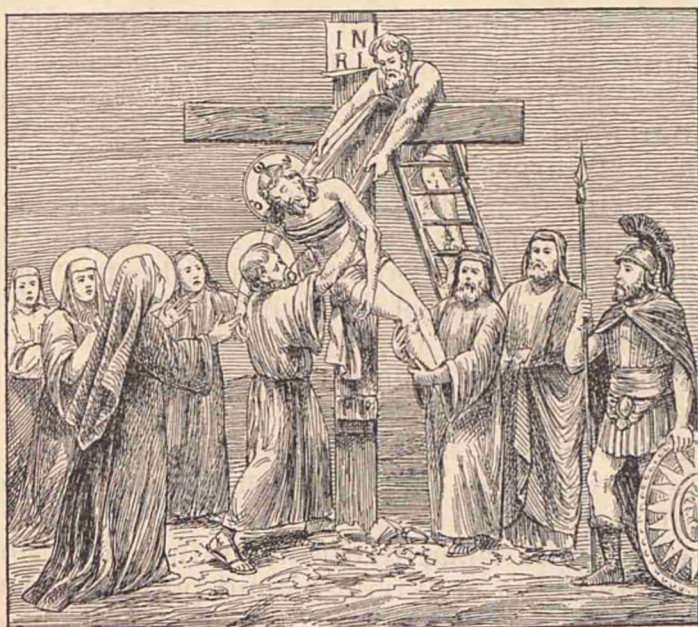
Aceste gînduri răsărite din mormîntul Domnului să ne deștepte și să ne înfrîngă când poftele cele rele și deșertăciunile lumesci vor voi să prindă rădăcină în inimile noastre. Și când greutatea vieții, când

ispitele amăgitoare ne vor apăsă, când lupta pentru adevăr și virtute ne va părea grea, să ne aducem aminte de minunea minunilor ce ne pune astăzi în uimire și să curățim cu îndelungă răbdare și muncă creștinăscă spini ce înțepători din calea vieții noastre.

Să învingem cele ale lumii acesteia ca fericiți pustnici, pe cari Dumnezeu i-a primit în ceta sfinților săi, ca muceniei încununați de Părintele cel de sus, cu cunune cerescă. Să ne păzim tot-d'a-una curați, nelăsând să se atingă de noi nici o patimă, pentru ca să putem pluti cu siguranță pe valurile acestei lumi și să ajungem în liniște la limanul vecinicei fericiri.

Cu toții înălțându-ne gândul și inima către cer, să dicem: «Dămine Isuse Christose, cel ce ne-ai învrednicit a trece cu bine sfântul și marele post, a ajunge prea cinstitele patimi și a ne închină prea măritei tale învieri, ajută-ne a petrece cu bine totă viața, păzind în tot-d'a-una poruncile tale.» Amin.

Ión Mihălcescu.

Pogorîrea de pe Cruce.

CHRISTOS A ÎNVIAT

rați buni și vrăjmași; vrăjmași de morțe, și vrăjmași de la o nimică.

Grigore scapă o vorbă, Vasile o iea înainte și ține-te.

Că de ce Grigore să-i ȳică așa? Grigore e frate mai mare, e adevărat; dar dacă e frate mai mare de ce să-i ȳică lui așa?

De astăȳi înainte să nu-l mai vadă în ochi pe Grigore.

Vasile se supără pe Grigore.

Se supără, dar i-o trece. De câte ori nu te superi, te superi rău și la urmă uiți. Vasile nu uită.

De o dată nu mai vorbesce cu Grigore, apoi când vede pe Grigore întorce capul.

Grigore întorce și el capul

Vasile ocolesce pe Grigore.

Grigore ocolesce pe Vasile.

Nu mai punem la socotela bunătatea vecinilor: că Grigore a ȳis cutare lucru, că Grigore s'a uitat așa, că Grigore s'a uitat pe dincolo

Dacă Grigore nu-ți vorbesce, dacă Grigore te ocolesce; Grigore te pasce, Grigore îți vrea capul, Grigore ți-e dușman, Grigore ți-e dușman de morțe.

* * *

Acì ajunsese Vasile cu Grigore, când Vasile se bolnăvesce.

Vasile se bolnăvesce greu și ȳice că l-a otrăvit, i-a dat farmeci Grigore.

Grigore vine să-l vadă.

Vasile îl dă afară: să iasă afară, să fugă de-aici cănele. Să nu s'apropie de mine, să nu s'apropie de ușa mea, să nu s'apropie de casa mea varvarul, cănele, omoritorul.

Grigore nu vine, dar Vasile e bolnav, Vasile i-e frate.

Frate bolnav și să nu-l veȳi!

Să întrebî pe străini de fratele teȳ!

Și bóla ține săptămâni.

Bolnavul slăbesce.

Îi țin luminarea, dar nu pôte muri că nu s'a iertat cu frate-sëu. Când aude de frate-sëu închide ochii și printre dinți șoptesce cu necaz: cănele.

* * *

E diminęta Invierii
Lingă patul bolnavului staă cu luminarea.
O rađă trandafirie, străbătënd pe feréstră, înroșesce pă-retele din fața bolnavului.

Toți staă tăcuți
In mijlocul tăcerii ușa se deschide și intră Grigore.
Grigore se opresce in ușă.
Acuma poți să intri đice unul din casă, făcënd semn că Vasile nu mai înțelege.

Grigore în doi pași se apropie de pat :

— Christos a înviat, Vasile !

Vasile deschide ochii.

— Christos a înviat, Vasile !

Vasile se uită la frate-sëu.

— Christos a înviat, Vasile !

Lui Vasile încep să-i curgă lacrămi.

Lacrămile îi curg lui, lacrămile îi curg și lui Grigore.

Amîndoi plîng.

Grigore se lasă într'un genunchiă lingă pat și rézemaă fruntea de umărul frate-sëu.

Plîng ca nisce copii.

Plîng, dar în plîns Vasile șoptesce :

-- Da, adevărat ! Christos a înviat.

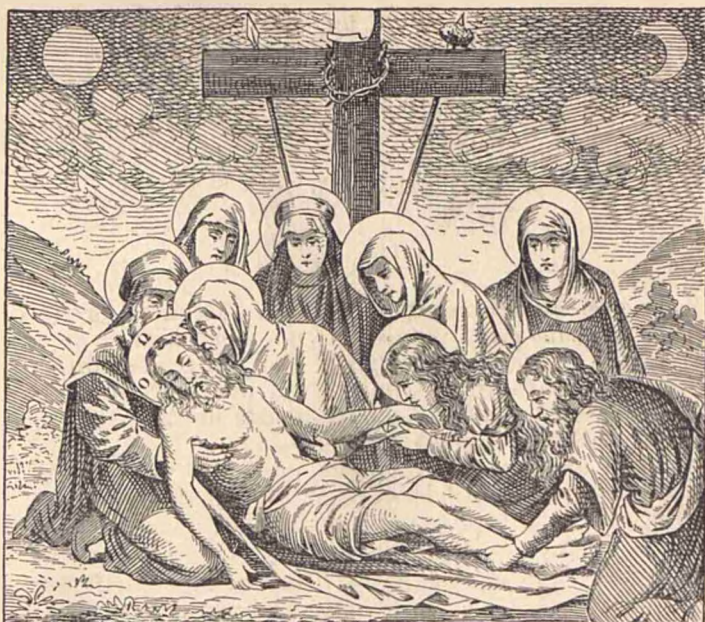
Apoi întorcënd încet fața către fratele sëu îl sărută pe cap și đice :

— Acuma pot să mor.

* * *

Așă đice Vasile pe patul morții, dar Vasile se face bine, Vasile se însănătoșeză, Vasile nu mōre, pentru că Christos a înviat.

Th D. Sperantia.

Punerea în mormînt.

Omul fără Noroc

— Legendă din popor —

Și pun e'a fost un om o dată, ce 'ntr'o muncă o ducea ;
 Totuși lipsa din colibă-i s'o alunge nu putea.
 A muncit el multă vreme, bietul, fără să cârtescă ;
 Dar de la un timp — răbdarea începū să-l părăsescă.
 «Ce fel?» își dicea în sine. «Tot așa cu vai și chiū
 «Să-mi tirăsc mereu viața? Tot sărac în veci să fiū?...
 «Nu vreaū!... Am să plec în lume! Și umblă-voiū prin tot locul
 «Mē voiū face luntre-punte, pină mi-oiū găsi norocul!...»
 Și 'ntr'o bună diminețā — dōr e'o traistā la spinare,
 C'un toiag în mână — haide! a plecat în lumea mare.

Ș'a tot mers, a mers nainte — iac'așā intr'un noroc,
 Fără ca să scie unde, fār'a se oprī 'ntr'un loc,
 Tot a mers el — pin'odată, când în jurul seū privi:
 Infundat într'o pădure uriașe se trezi.
 Și cum tot câtā de geaba vr'o potecā de ieșit
 Din sălbatica desime, ce părăe fār' de sfirșit,
 Numai-ce aude-un vuiet: ca și când în largi puhōie
 Cade apa de la munte, saū când tōrnā cel sfint plōie
 Din nălțime cu gālēta...

— «Ce-o fi?...» omul se intrēbā.

Și 'nspre vuietul acela îndreptāndu-și pașii 'ngrabā,
 Înaintea sa zāresce de o dată nisce munți,

Ce-atingeau albastra boltă cu-ale lor mărețe frunți.
Iar din munți țisniău cu sgomot mii și sute de isvóre,
Unele — formând de vale riuri largi, spumegătore;
Altele — piraie 'nguste, ce pe unde șerpuiau,
Firea tótă de viață și de farmec o umpleau;
Iară altele — sleite mai de tot, abia lasând
Ca să picure alene câte-un strop dór când și când.

II.

«Dómne!» se gândiă drumețul. «Unde mă găsec eü óre?...»
Și 'naintea lui — din codri — de odat' un moș răsare:
Nalt, cu barbă ca zăpada, și pe trup c'un lung veșmint.
(După chip și 'mbrăcăminte se părea un pustnic sfint.)
Și-î răspunde: «O, drumețe!... Codru-acesta uriaș
E de la urzirea lumii *al norócelor locaș...*»
— *Al norócelor?*... Vrei, póte, moșule, să-ți riđi de mine.
«Ce 'nsemnéză vorba asta? Fă-mé să 'nțeleg mai bine!»
Dise omul.

Iar moșnégul: — «Uită-te 'mprejurul tēu.
«Veđi mulțimea de isvóre, ce din stinci sbucnesc mereu,
«Năvălind în jos spre vale?... Dintre ómeni fie-care,
«Din minuta când se nasce, un isvor în aști munți are.
«Și precum isvorul curge: tulbure, orí mai curat,
«Mai încet, saü mai cu sgomot și în unde mai bogat,
«Saü — sleit de tot aprópe — ne mai picurând de loc:
«Pe pământ la fel întocmai este-al omului noroc...»
Și 'ncepü și'n parte-a-í spune, cum — isvoru 'mbelșugat
De colea-í norocu-anume al cutărui împèrat;
Iar cutare — bună óră — al cutărui om cu-avere...
Și așa despre mai multe, ce curgeau în apropiere.

— «Minunat!» Drumețul dice. «Il cunosci și pe al mieü?...
«Că 'nadins plecai de-acasă, dór m'oiü prócopsi și eü!
«Dór'oiü da ochi cu norocul!... Poți să mi-l arăți?...»

— Prea bine.

«Dacă vrei să-ți veđi norocul, n'ai de cât să vii cu mine.»
Și pe-o potecuță 'ngustă coborindu-se la vale,
Ling'un isvoraș d'odată moșul se oprí din cale.
Dintre bálării isvorul mai nu se zăriă de loc,
Trebuie 'nadins să-l cauți.

— «Ásta este-al tēu noroc!»

— «Ásta mic?...» Intrébă omul. «Sărăcuț de maica mea!...
«Păi... de fel nu curge, uite-í!»

— «Mai așteptă — și-í vedeă.»

Și pieri bătrínul iarăși în desimea de stejari.

III.

Călătorul stă, se uită la isvor, făcënd ochi mari.
Și prin minte gânduri negre o mulțime îi trecură,

Pin' s'audă «pic!» din piatră isvorând o picătură.
 Și aștept' aștept' așteptă! — pină când să vață iară
 Mai picând un strop alene.

— «Ăsta mî-e norocul dară?...»

Suspină el cu mîhnire. «Ei, acum am înțeles
 «Pentru ce — muncind atîta — cu nimic nu m'am ales!
 «Pasă-mi-te, ori-ce-ai face, de-ai sări măcar și 'n foc,
 «De-ai munci cât dece: totul e 'ndeșert, când n'ai noroc!

«A!... dar ia stai!...» Se gîndesc mai la urmă. «Ce vorbii?...
 «Pöte că isvorul ăsta e 'nfundat cum-vă... mai scii?...
 «Și de-aceea nu țîșnesce!... Ce-ar fi de l'aș defundă?...
 «Mai cu spor atunci ar curge «și — norocu-mî s'ar schimbă.
 «Ia să 'ncerc!... P'aici — nu-î nimeni!»

Și luând un băț de jos,
 Hai! cu el începe stîncă să mî-o sgîndăre din gros.
 Când d'odată — ce se 'ntîmplă? — Vîrful bățului se rupe
 Și rămîne 'nfîpt... Isvorul, na!... în loc să se destupe
 S'a 'nfundat mai tare încă. Ce să curgă?... S'a sfirșit!
 Nici nu mai pică!

Drumețul a rămas încremenit.

Din desime-atunci răsare iar moșneagul și-î grăiesce:
 «Omule! Să-ți dregi norocul pentru ce-ai cătat hoșesce?
 «Ți-l stricași mai rău dör, iată!... Ai pierdut ađi și ce-aveai.
 «Veî trăi de-acî naînte mai cu greu de cum trăiai!...»
 Și pieri din nou unchiașul, după ce-a grăit așa.

Moșu-aceia însă cine credeți öre că eră?
 Insuși Dumneđeu, se dice... Și-ale lui vorbe-au fost sfinte!
 Bietul om a dus'o 'n urmă și mai rău... Pe când naînte —
 Ori-cât de sărac — dar păinea nu-î lipsise de pe masă:
 Din acea ți — vai de lume! — nici chiar păine n'avea 'n casă.

P. Dulfu.

U R A R E

Un individ, cu nasul cam roșu, câștigă la întrecerea în alergare un pahar de argint pentru vin. Când președintele societății îi întinse paharul, rosti aceste cuvinte: «D-ta ai fost așa de fericit, ca să seceri admirația tuturor și să câștigi acest pahar, prin aceia că ai știut să întrebuițezi bine picioarele; să nu dea D-đeu, ca prin întrebuițarea paharului, să nu mai poți întrebuiță picioarele.»

Christos ducând crucea.

GHETSEMANI...

e înoptase bine, și Christ, palid, cu capul gol, intră în grădina Ghetsemani, întovărășit de Petru și de cei doi fii ai lui Zevedeiu. Aerul mirosiă a florii de primăvară, și sălciile pletoase își întindeau ramurile pînă în pămînt, făceau umbre tremurătoare, se mișcau ușor, la bătaia vintului, scoteau sunete de o tristețe neînțelăsă, omorîtore... Christos se uită împrejur, zări pe cei doi fii ai lui Zevedeiu și pe Petru; și, covîrșit de tristețe, le dîse :

— Mi-e sufletul trist de mörte; stați aici și veghiați cu mine.

Fața lui se ilumina de-o aureolă argintie; cei trei tovarăși îl urmăriau cu ochii, și se speriară de ce vedură: fața-i era albă ca zăpada, senină, tristă ca a unui mort de curînd, ochii mari, albaștri, lăcrămau sub pleópele grele, përul îi căduse în neregulă pe fruntea aureolată argintiu...

Christos merse mai departe, aprópe de un măslin, inge-

nuchiă la rădăcină, atinse pământul cu fruntea, îl sărută plîngînd, apoi dîse :

— Dómnne, de e cu putință, fă să trecă paharul acesta de la mine, dar nu după voia mea, ci după cum voiesci tu...

Intre gardul de trandafiri roșii de Șiras, câte-vă fice ale Ierusalimului, și Magdalena, aprinsese într'un ciob spart, smirnă și tămîie: plîngeau, cîntînd încet, duios: «am căutat mai multe nopți pe acela pe care-l iubesc sufletele noastre, l'am căutat dar nu l'am găsit. Din dorii de ți îl căutăm, am petrecut întreg orașul, l-am căutat în piețele publice, acolo unde el tămăduiesce. predică adevărul și dreptatea; pe el, pe iubitul sufletului nostru, l-am căutat, dar nu l-am găsit. Am întrebat caraulele: n'ați vedut pe iubitul sufletului nostru?»

Acel cor duios, abia se aușia la urechile lui Christ, care se ruga, dar mirosurile de smirnă, de rose roșii de Șiras, de mirodenii parfumate, îl deșteptară din rugăciune, și murmură!

— Cine este aceea, care-mi turbură rugăciunea, pacea sufletului, aprinde mirodenii și parfumurii rare, de-mi trezesc lucrurile lumesci? Duceți-vă departe de Ghetsmani, fice ale Ierusalimului, am de îndeplinit ceea ce aș prescriș profetii și ceea ce doresce tatăl... Suflați voi vînturi, duceți departe parfumul de miresme și acele cîntece femeesci, ce-mi turbură pacea și rugăciunea morții...

Ele se speriară zărind în întuneric, la póllele muntelui de măslini, capul lui Christ înotînd într-o lumină argintie orbitóre, nu-l recunoscură și creșură că e o arătare Dumneșcă...

Cădură în genunchi, cu fața la pămînt, cîntînd :

— Dómnne, ne am spelat cu esop, am aruncat haînele lumesci, sufletul nostru e limpede ca roua dimineții...

Fiii lui Zevedeu și Petru adormise de oboselă pe iarba umedă a grădini...

Cornul lunii, semănînd cu lumina argintie, strălucitóre, ce înconjură fruntea lui Christ, aruncă rașe printre ramurile de chiparoși și măslini, luminînd fețele celor trei apostoli, adormiți de veghere...

Sălcieile își scuturau mîșșori pe iarba rouată a grădini, măslinii cu ramurile și frunzele verșii, tari ca metalul, se clă-

tinau ușor de vînt, scoțînd sunete dulci, ca o musică îndepărtată, fermecătoare...

Magdalena plîngea încet între trandafirii de Șiras, plînsul se făcea cânt: «I-am căutat pretutindenî, și am întrebat caraualele : unde este iubitul sufletului nostru ?

«Și ei mi-au răspuns: acel fiu al lui Israel, care a spus că va dărîmă cetatea Domnului și o va zidi într-o singură zi, e căutat să fie răstignit...»

«De atunci, îl caut într'una, s'a dus odihna sufletului și pacea de altă-dată...»

Dar de o dată auzi sgomot, voci puternice, zăngănit de arme..., apoi un convoiu întreg de ómenî înarmați: în cap venîa Iuda Iscariotul...

Creșu la început că se face o predică, dar vedînd atîția ómenî înarmați, tremură gîndindu-se la vorbele lui de altă dată: «odată voi fi jertfit pentru Domnul și păcatele ómenilor...» Cădu la pămînt între trandafirii roșii de Siras. Fole rouate se scuturară pe capul ei blond, acoperind-o sub plóia de petale parfumate.

Se făcu lumină mare în grădina Ghetsemani, luminând pînă în vîrfurile muntelui...

— Dómnne, te salut, grăi Iuda, și-l sărută...

Ostașii, se repeziră să-l aresteze. Petru, trase sabia, rănî un ostaș, dar Christ grăi :

— Nu trage sabia Petre, că cel ce trage sabia de sabie va muri...

Lumina orbitóre, în care înotă grădina trezî frica în inima ostașilor, aducîndu-și aminte de vorbele lui, dar comandantul dete ordin să-i arunce cununa de spinî, să-i încătușeze mîinile. Mulțimea rîse, îl scuipă pe fața lui frumósă, blîndă, strigându-i în batjocură :

— Scapă-te... scapă-te, dacă ești fiul lui Dumneșeu...

Un ostaș se repezi, îl palmui, îi apăsă coróna de mărăcinî pe cap și eși sînge. Fața lui atunci era mai senină de cât cerul în zilele de Maiu, și mai albă de cât spuma laptelui... Vorbî cu voce blajină: «Iartă-i Dómnne, că nu știu ce fac...»

Mergea încet cu capul sus, între armele ostașilor, urmărit de aprópe de cei trei apostoli și de fiicele Ierusalimului.

Una din femeî îl recunoscú între armele ostașilor, și-l arată Magdalenei. Ea, își rupse haînele de durere, se aruncă

nebună între arme, îi cădă în genunchi, îi aruncă la picioare flori și mirese din Ghetsemani, implorându-l:

— Dómnne, te-am recunoscut, adu-ți aminte Dómnne de iubirea și credința noastră...

Femeile, ce întovărășeau pe Magdalena, repetară:

— Dómnne, adu-ți aminte de iubirea și credința noastră...

Ostașii, riseră în hohot, îmbrânciră pe Christ mai departe strigând:

— Dacă el este așa de puternic, să se scape din mijlocul nostru. Batjocura ajungea mai mare pe strățile mici, murdare, ale Ierusalimului...

Christ, strigă femeilor și poporului:

— Cine crede în mine, să mă urmeze...

Magdalena plîngea, tîrîndu-și pulpana ruptă a haînei pe pulberea străzii, sărută urmele pașilor lui, îi aruncă flori și fire din bogatul ei pîr auriu...

— Nu plîngeți, le strigă el, căci nu prin plîns și rugăciuni numai se câștigă împărăția tatălui; ci prin fapte și jertfe...

Mulțimea se grămădise din toate mahalalele Ierusalimului pe ulița ce ducea la marele preot, judecătorul lui Christ.

El, mergea mîndru, uitându-se drept înainte, primind în față scuipatul și noroiul mulțimii. Sgomotul se făcuse mare, lumea huîduia, rîdea și strigă:

— Isus Nazareneanul, împăratul Iudeilor...

Cînd ajunse la pîrta marelui preot, Christ aruncă privirea îndărăt și zări pe Magdalena cu haînele rupte, plîngînd, implorînd ostașii, s'o lase înăuntru...

Ei rîdea, o batjocoriau, alungînd-o cu vorbe murdare.

Magdalena se repezi cu putere uriașă în pragul porței, și apropiindu-se de Christ, îi sărută pulpana haînei și genunchii, apoi murmură plîngînd:

— Dómnne, toți te-au părăsit, Dómnne, adu-ți aminte de iubirea și credința noastră.

— Adevăr, adevăr, ȕic vouă, că în nóptea acésta, înainte de a cînta cocoșul a treia óră, toți se vor lepêdă de mine...

Ea, cădă jos dinaintea porței marelui preot. Convoiul pătrunse înăuntru, mulțimea se depărtă huîduind și strigînd: «la mórte, la mórte...»

Nimeni nu mai rămăsese din discipoli, dór Petru, la cîntatul cocoșului a treia óră, ieșind pe pîrtă, și-și aduse aminte de cuvintele lui Christ: «adevăr, adevăr vê ȕic vouă, că în

nóptea acésta, înainte de a cânta cocoșul a treia órá, toți se vor lepědă de mine», și începú să plingă.

Când ieși pe pórta, în întunericul noptii, se isbi de un corp: Magdalena, cu hainele rupte, plinsă, ruptă de durere,

Christos înaintea lui Pilat.

căduse în nesimțire în noroiul de dinaintea porții. Ea avea încă în pěrul ei aurii, foi de trandafiri de Șiras.

Petru, murmură, plingënd:

— Dómne, Dómne, îndrěptă-ți ochi, spre ea, și adu-ți aminte de credința și iubirea ei, când toți te-au părăsit și s'au lepědat de tine...

Const. Nottara.

Ómení netrebuincioși societății.

Un scriitor englez dice că ómení netrebuincioși societății sînt toți acei puternici, cari nu încurajeză talentele; toți bo-gații cari nu sprijinesc ideile bune; toți înțelepții cari nu fac ca înțelepciunea lor să pătrundă în popor, și toți săracii cari nu vreaú să lucreze.

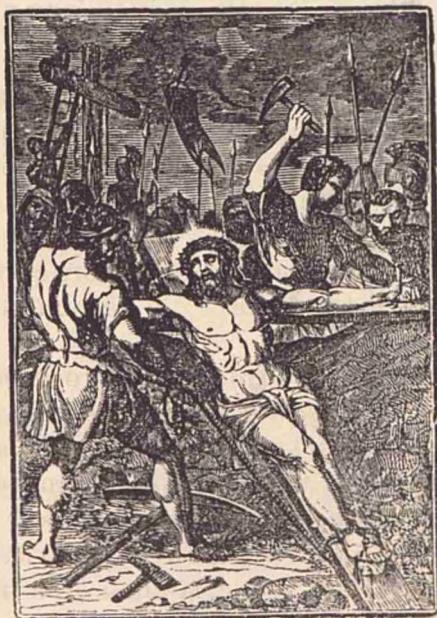
Nu aruncați sticlele sparte.

sticlă, dacă nu este spartă de tot, ci numai pînă la un loc, se pôte încă folosi, dându-i o altă formă. Iată procedeul, pe cât de simplu, pe atît de surprinzător :

Se umple sticla spartă, cu uleiū pînă la înălțimea la care vreī s'o tăi; se aședă pe o masă perfect orisontală, apoi după ce ai roșit în foc un bastonaș de fier, îl introduci repede în lichid. O pocnitură se aude: examinând sticla se va observa, că dînsa este tăiată neted tocmai la suprafața uleiului. Cu modul acesta sticla spartă se schimbă într'un vas prezentabil. Tot așa se pôte schimbă un pahar spart la margine, într'un pahar mai mic. De asemenea se pot face o mulțime de inele de sticlă, scoborînd treptat nivelul uleiului din sticlă.

Iată acum explicarea sciințifică a fenomenului. Sticla, fiind rea conducătoare de căldură și avînd ore-care grosime, prin căldura comunicată în mod repede de la fier la uleiū și de la acesta părților sticlei, aceștia se dilatēză numai în partea internă pînă la înălțimea uleiului, pe cînd partea externă rēmîne nedilatată: de aci urmare fizică, ca sticla să se rupă.

Restignirea.

POVESTE DE PASCI

Sórele era pe aprópe să dejuge la vama serií.

Iacă se întilnirá, la o rásceuce de drum, ouále-roşii cu ouále-albe.

— Sérá bună, gráirá ouále roşii.

— Mulţumim dumnévóstrá, suratelor, ráspunserá ouále albe.

Cele roşii, se vedeá că erau grábite; celor albe le era dor de vorbá.

Un diavol de ouşor alb, mai mult rotund de cât lungáreţ, vioiú ca o minge de gumelastíc, să dádú de-a dura pe lîngá oule roşii şi începú vorba:

— Da unde vė duceţi, rogu-vė, de v'aţi gătit cu brobódá roşie, de v'aţi pus benghiurí albe, galbene şi bríuleţe albastre?

— Pái unde să ne ducem, ráspunse cu glas de mîndrie, un oú roşú mai mult lungáreţ de cât rotund, — unde să ne ducem? In sat, suratelor, că mîine e dórá sfintele Pasce...

— Ce spuí? sfintele Pasci? strigará ouále albe şi se crucirá.

— Ce? dumnévóstrá adică nu sciaţi? le grái, în rís, un coşogémi-te oú roşu, curat roşu, dar frumos nevoie mare.

— Pái de unde să scim, că noi venim de peste graniţá, ráspunse un oú alb, burtos ca un bácan cuprins. Noi am auđit că în ţara dumnévóstrá ţaranii nu sciú să se îndeletnicéscá cu înmulţirea şi cu crescerea găinilor şi uíte, de! ca negustorul cinstit, am alergat návalá să vė umplem tîrgurile...

— Cam tîrziú v'aţi gândit, suratelor, că uíte, mîine este Pascele... cum vė spuserám... le ráspunse un oú roşu, gătit de par-cá era mire.

— Sciţi ce una, grái atuncí un oú roşú, brobonat cu bobiţe albe, par-cá zácuse de vėrsat. Mai bine rămáneáţi acasă la dumnévóstrá, suratelor... că sîntem de ajuns şi în ţará la noi; că, uíte, unde o să întilniţi dumnévóstrá Român, să nu-şi fi strîns ouşóre pentru sfintele Pasci! V'aţi grábit cu lácomia şi o să vė fie a aşteptare şi-a stricáciune.

Ouále albe se uítará unele la altele şi se înfiorará de gândurile grijei: firesce, dacá era Pascele adoua-đi, cine era să le mai cumpere, că tótá suflarea creştinéscá aveá.

Unul, grăi însă, așa, la întimplare, s'o prinde nu s'o prinde:

— Da nu ne-ați îngădui să minem în sat cu dumnévóstră ?

— Ba cum nu, suratelor, răspunse oul roșu, cel curat roșu.

Atunci s'auđi în céta ouălor roșii un fel de rîs mărunt, par-c'ar fi fost o picurătură la róta morii: hi! hi! hi!

— Da de ce rîđi, mă ? il ghionti cu întrebarea, un ou roșu înflorit din céră, pe un altul scris cu apă tare.

— Păi cum n'ași rîde dacă 'mă-am adus aminte de Léna...

— Care Léna ?

— Uite, de leneșă satului, vecină cu alde nea Tóder Hrișcă...

— Eî, și ce țî-o fi adecă, cu Léna ceea ?

— Mie nu-mă e nimic, fiind-că o să intru în casă de Român harnic; dar îi este Lénei, fiind-că nu știu dacă vr-unul din noi o să-î trecă pragul...

— Bănuiescî adică să nu fi făcut și dînsa ca toți creștinii, mă ?

— Bănuială, nici gând, bre! dar lucru cum e, fără dór și póte: Léna așteptă de-a gata...

— Păi, atunci, haî să-î trimitem în gazdă pe rătăcitele astea de drum mare.

— Păi veđi, iaca de ce am rîs...

Atunci oul roșu înflorit din céră, grăi ouălor albe:

— Haideți cu noi, suratelor, că se face tîrziu și vă găsim noi loc de mas.

Și iacă-le dura-dura, foiș-foiș, prin iarba ne-atinsă încă de rouă, luară cu tótele drumul satului.

Când trecură prin dreptul bisericii, Stan țircovnicul toc-măi închisese ușa și răsucîa cheia în bróscă: rînduise tóte-cele în sfîntul locaș ca pentru marea sărbătóre de la mîez-de-nópte.

Ouăle, cum il zăriră, grăbiră din pas, cotiră pe după biserică, și cele roșii arătară celor albe, o casă fără pórtă:

— Iaca, vă oprîți și bateți la cea ușă, suratelor, că aici vi-î de mas.

— Cu sănătate...

— Cu voie bună...

— Cinstită ciocnire!

— Și dumnévóstră bucuria roșelii...

Cele roșii se depărtară dura-dura, foiș-foiș, reslețindu-se pe tóte liniile satului, fie-care pe unde aveă să se ducă.

Léna lui Inghite-Puşcă, crescuse cum dăduse Dumneđeŭ ca firul de grîu picat din car pe pămînt nearat, ca iarba pe piatră, din mila cui nu-î dă cu piciorul . .

Crescuse însă, şi par-că mai repede, fiind-că se lungise de munca pe la tóte casele ómenilor ; adică vorba vine : muncă ; biata Léna scotea dór gunóiele din ochii ciurului şi da jos de pe corlată făcăleŭul, ca alŭii să învîrtescă mă-măliga. Dacă o puneau să care apă, dicea că n'ajunge cu funia în fîntină ; dacă-î scoteau alŭii apa, o vërsă pe jumă-tate, ca doniŭta să nu-î scótă braŭul din umeri.

Dar fiind-că pesemne tot sacul iŭşi află peticul, şi Léna află unde-î bîrlogul dragosti, că se îndrăgosti de un puiŭ de flăcău harnic, de se hărnicea să rodescă şi colbul în zarea paŭilor lui.

Nu stricase Dumneđeŭ două muŭiróie de furnici, ca să împerecheze pe Léna cu Savu Inghite-Puşcă . . .

Cum murí mama lui Savu, căscióra cea curată ca un cuiŭ de privighetóre, ajunse cuiŭ de cióră ;—iar după ce-î trecu pragul Léna, — orí cuiŭ de pupăzá, orí casa Lénei, eră tot-una.

Numai ce dădŭ şi focul războiului.

Savu, de leneŭ, leneŭ era, dar la războiŭ purcese şi de la războiŭ nu se mai întórse.

Inghite-Puşcă îl poreclise satul ; puŭca vrăjmaŭului îl in-ghití şi pe el, săracul . . .

Léna rămăsese singurá de capul ei . . .

Cum trăia, cu ce se hrăniá, unul Dumneđeŭ singur scia.

Casa i-se năruise mai de tot ; ce-mí eră noroiul, ce-mí eră faŭa pereŭilor !

De veselá eră veselá însă : cãnta ca ciocîrlia, din primá-vará pîná da frigul şi se făcea ghem de ariciu, de cu tómná pîná înmuguriá frunza.

Iaca ouále albe prinserá a bate la uŭa care sta închisá, fiind-că era aplecatá după uŭorí, şi uŭoríi după pãreŭi . . .

— Da cine-í acolo ? întrebá Léna, lung, a lene, pare-mi-se şi cu fálcile la urechí, de căscat.

— Iaca, noi . . .

Léna, cu mare ce, deschise uŭa şi se iví, culcatá pe brînci tîritá, de douá orí par-că mai lungá şi mai uscatá . . . cu ca-pul cât o baniŭá, de scãrmãnat ce-í era pãrul.

— Elei! ouă... lefăi dînsa, trăgănat...

I se întindea vorba ca aluatul...

— V'o fi trimis nașa... și v'a trimes neroșite, lenoșa dracului... par-că grija vóstră era s'o am eú... Hai, intrați și grămădiți-vă după sobă orî subpat...

Ouăle intrară fără să grăescă o vorbă măcar, de ostenite ce erau, și care unde apucară, acolo rămaseră...

Intr'un tîrziu, delurile se deșteptară, înfiorate de roua răcoroasă a nopții și de răsunsetul rar și duios al clopotului bisericii.

Dang! dang-dang! dang!...

Limba de fier bătea apăsător în pereții de aramă, și nu a jale, ci pentru a vesti apropierea unui cés mîndru și a îndemnă la alungarea somnului.

Plepele ostenite de multa clipelă din ajun, începură a scutura amortela de pe gene...

O clipă, două,—și ca un fel de fluturare de aripă prinse a se ridica pe tóte liniile satului...

Viața își începea izvorul, și-l începea pentru ȓi de bucurie; și acésta viață se îndreptă în chip de umbre liniștite către locașul Domnului...

Ací, numai o luminiță tăinuită de perdéua ușilor împărătesci, se ghicía ca o steluță după nisce nori în înălțimea cea fără de sfîrșit.

Și, om lîngă om, se strîngea în biserică frumos mirositoare a smirnă...

Iar clopotele, tóte acuma, începură a-și amestecă glasurile și a duce departe, departe, răsunsetul duiósei lor potriviri de vîers, cîntec plutitor pe undele înălțimilor carí, la un loc par-că s'ar fi oprit de ceva, răbufniă cu putere, cătând înapoi, și se pierde în tremur înăbușit... și mai departe și mai departe...

In locașul Domnului prinse a străluci lumină din lumină.

Preotul se ivi în ușa mare cu lumînarea Pascelor aprinsă și la glasul lui: «veniți de primiți lumină», cei mai bătrîni porniră a-î împlini cuvîntul,—iar apoi, unii de la alții aprinȓend, biserica se făcu numai limbă de foc isvoritoare din cêra albinelor...

Dar taína cea mare și sfîntă nu eră vestită încă...

Numai o clipă însă mai fu să trecă și preotul, înaintea bisericii și în fața Firei tăcute, izvorî din adîncul credinței cuvîntul tresăltător al adevărului: *Cristos a înviat!*

Chipurile omenesci să luminară întru viața mîngîierii și a speranței. . .

Christos a înviat!

Vîntul ușor al nopții prinse vestea și o spuse delurilor cari veghiau și așteptau neclintite. . .

Christos a înviat!

Stelele pogorîte pe drumuri de lumină se întorseră nevădute și nesimțite ca să spuie lumii suratelor de sus, bucuria lumii de jos. . .

Iar sufletele celor adormiți de veci, în această clipă a Invierei, porniră la înaltul locaș al Tatălui pentru a mărturisii, cu graiul curat al neființei trupesci, de izbînda Fiului, de marea sărbătoare a Crucii și a vecinicului Cuvînt de iubire între omenii. . .

În vremea pe când lumea ascultă afară glasul Evangheliilor, în două, trei locuri, în biserică, pasci, colaci, cozonaci sub lumina blîndă a lumînărilor înfipte în ele, așteptau clipa sfințirii și abia îndrăzniau să se misce orî să șoptiască din panerașele orî de pe mahramele albe așternute sub ele. . .

Printre dinsele ouăle roșii ședeau cuminte și mulțumite că ajunseseră cu bine în fie-care casă, și că se afleu acum în locașul Domnului.

Și numai într-un loc, făcea umbră o piine neagră, înconjurată de câte-va ouă albe cari nu sciau cum să-și ascundă rușinea că nu purtau vestmîntul marelui sărbătorii.

Iar într'un colț al bisericii, mai mult furată de somn de cât cu simțirea deșteptă, își aducea gura pînă la urechi de multă căscătură, și abia clipia, cu ochi lăcrămoși de lene. . . Léna lui Inghite-Pușcă. . .

Niger.

Moș Ion Talmier

SAŪ

Gospodăria unui țăran Frances (1).

n urmă, mi se arată totă gospodăria lui moș Talmier. Casa aveă trei camere de dormit, *salonul*, o cămară cu polițe, unde se aflaū ólele cu lapte, brnza, untul, smntina, ouăle, butoiul cu șuncă de gâscă ținută în saramură și altele. Lipite de casă erau celarul și magasia, sub care se află pivnița. În acestea am vedut cartofii, țărițe, ověz, grâu, fasole, linte, bob, făină, cépă, praz, varză nemțescă, pătrunjel, țelină și butoiașul de vin. Porumb, mălaiū ei nu întrebuintéză, încai de varză acră nici n'auđise. Alături veniă un fel de gheretă mare, numită *atelur*, în care vedeai tot felul de unelte de fierărie și timplărie, așa că lucrurile cele mici și le fac ei singuri, altele și le repară, își potcovesc vitele, etc. La doi pași de atelier eră grajdul, în care se află numai o vacă frumoasă de lapte; bietul negru eră la plug. Moș Talmier n'avea de cât două vite: o vacă și un cal, după urma căroră însă trăgea mai mare profit, de cât trage la noi un sătén de la șapte opt vite. Calul îi slujia la călărie, la brișcă, la arat și la transport de greutăți. Vaca îi da de la 10 pînă la 14 litruri de lapte pe ȃi, din care îndestulă casa și mai vindeă unt, brnză, smntină. Vițelul îl vinduse de mic. Este drept că hrana și îngrijirea unui cap de vită costă mult mai scump în Franța de cât la noi, căci acolo nici nu umblă vitele la câmp ca să pască; dar, în schimb, cât de mare folos aduce o vită acolo!

De la grajd ne îndreptarăm spre câmp, unde eră plugul, la locul din care se scosese cartofii și sfecelele. Calul mergea iute cu găleța în cap și argatul ținea plugul de córne, brasda eră adincă ca de 2 palme, dar îngustă ca de un lat de mână, așa că pămîntul se mălăieția, în cât în rațele sórelui se vedea praful ridicându-se ca o pînză.

Apoi vizitarăm grădinița de flori și de zarzavaturī, în care veniă apă de la puț pe un șentuleț și se strîngea în-

(1) Veđi No. 26.

tr'o grópă îngrădită cu scânduri. Alături eră grădina de pometurî, în care se aflaũ câți-vă meri încărcați de mere creșesci, un șir de vițe cu struguri de tótă frumusețea, apoi câte doi peri, pruni, gutui, cireși, alunî, migdali, smochini și un nuc, toți de soiũ ales. Mi se spuse că ei aũ tot anul fructe din acea grădiniță, căci le culeg cu mâna treptat treptat, când sint cópte și le păstrează parte în podul casei, parte în paie, iar parte le fac compot, lasă că mai daũ din ele învătătorului, preotului și altora. Când se fac prea multe, usucă din ele în cuptor, mai vind. . .

Dincolo de pomet veniã curtea paserilor, cu cotețe deosebite pentru găini, rațe și gâsce. Curci nu ține, că se cresc greũ. La spatele pasărilor eră curtea porcilor, unde se aflaũ doi porcei frumoși. Cotețul lor eră pe picioare înalt ca de o palmă. Atât în curtea pasărilor cât și în a porceilor veniã apă pe câte un șanțuleț, care treceã din grădinele de zarzavat și pomet. Eraũ și nisce butuci de lemn scobiți, în care se turnà apă curată de bcut.

La un pas de aceste curți, se află țarul, unde se păstră finul, trifoiul, mazăricea și paiele, la care eră adăpostit un șopron pentru brișcă, plug și car.

Am rēmas uimit, când am vcut acestã rinduială și atâtea lucruri la un om sãrac, a cãruĩ tótă averea constã în patru hectare de pãmînt, adicã opt pogone, din care parte moștenite, parte luate de zestre

În urmă, vizitarãm școlã, biserica, satul întreg și ne oprirãm la pãrintele Gavrilã, care ne arată biblioteca sa bine aședatã, dupã care ne cinsti cu vin și mere.

Ca sã-mi facã plãcere, pãrintele scose o carte, numitã *Imprejurul lumii*, în care mi-aratã mai multe vederi și costume din România. Am fi stat încã mult acì, dacã nu ne-ar fi chemat moș Talmier la prînz.

Dupã amiadĩ vizitarãm câți-vă sãteni. Unde ne duceam ne invitã în salon, la vin cu mere. La ei nu se cunósce dulcēta, nici obiceiul de a da cafea la visite. Ei bine, la alți sãteni, am gãsit gospodãria și mai bunã de cât la moș Talmier. Ei imi spuneau cã iarna se ocupã cu facere de perii din pcr de porc, cu facere de saboți (încãlțãminte de lemn), cu țesutul, cu tãiat de lemne în bucãți potrivite pentru lucru, cu cusutul de haïne, căci haïnele și le face aprópe fie-care, cu lucrare de pãlãrii, bonete, coșulețe de

tot felul; în sfârșit ei m'asigurau că iarna sînt ocupați tot timpul, în zilele de lucru; duminica se duc toți la biserică dimineța, iar după prînz bărbații se duc mai întîiu pe la primărie și apoi dimpreună cu femeile și copiii merg la *bal*, ceea-ce fac și în timpul verii, dar mai rar. Bal la ei este cam ceea-ce la noi se țice *horă*, căci acolo danțeză tinerii. Am fost și eu într'o Duminecă la balul lor.

Nu eră de cât o singură cărciumă în acel sat și ca bături n'avea de cât vin și cidru (vin de mere și pere).

După ce m'am întors de la Ambre, țiceam în mine: când ore va ajunge și țaranul român să aibă o gospodărie cel puțin ca moș Ion Talmier?

Eniū Bălțeanu.

Icôna de la Dărmănesci

— Legendă —

In biserica din comuna Dărmănesci, plasa Piatra-Muntele, se află o icônă veche, care se țice c'a fost adusă aici de către un boier, care a purtat-o cu sine în mai multe răsboie din vechime.

Acastă icônă, Maica Domnului, ajută ca toți acei ce se rîgă la ea; mai cu sēmă celor cari sînt pe patul morții, le e de mare ajutor.

Se povestesc mai multe istorii și minuni despre această icônă, între altele reținem una: țice că un copil a fost greū bolnav de gât, de anghină, nici doctorii nu mai voiaū să-l caute, atît de prăpădit eră, i s'a adus icônă și i s'a dat zēmă de lămâie să beă și copilul s'a făcut bine de tot.

(Comunicat de o babă bătrînă, care dă lēcuri tuturor.)

DE ȚINUT MINTE

Sînt faceri de bine cari trebuie să fie publice, altele cari trebuie să fie secrete.

EFECTELE ALCOOLULUI

Experiențe cu animale.

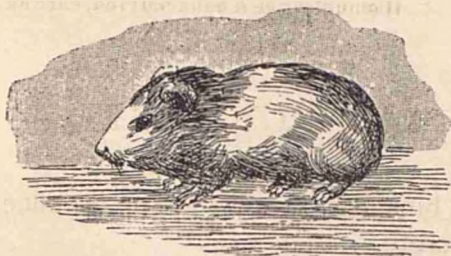
a să se hotărască bine efectele alcoolului asupra organismului s'au făcut experiențe cu animale. S'a luat un mic animal, un fel de șorică, care se chiamă *porc de India*. Se înțelege că ar fi greu să li se dea să bea, căci n'ar voi și, dacă li s'ar introduce cu sila alcoolul pe gât, ar putea să aibă vărsături și ast-fel să nu se pôtă observă nimic. De aceea doctorii au făcut animalului o *injecție* cu alcool, adică i-au vîrît sub piele *un gram* de alcool.

S'au luat trei porci de aceștia și la fie-care s'a injectat câte un soi de alcool de aceeași tărie (50 de grade): 1, alcool de vin curat; 2, alcool de grîu sau de cartofi sau de sfece, însă curățit (distilat); 3, același fel de alcool însă necurățit (nedistilat).

Iată ce s'a observat după cinci minute de când s'a făcut injecția:

Alcoolul de vin. Porcul de India căruia i-se injectase alcoolul de vin dă semne neobicinuite de mișcare; alérgă la dreapta și la stînga; este mult mai simțitor: dacă îl atingi sau îl înțepi la o labă, se întórce numai de cât și caută să se apere mult mai repede cât făcea înainte.

Răsuflarea se face mai iute; urechile îi tremură ușor și îi curg din gură puține bale.

Porc de India în stare de beție simplă.

Maî târziû începe să devie greoiû, nu maî merge drept, se împleticesce. *E bêt.*

După câte-va cêsuri începe să se liniștescă; puțin câte puțin tôte schimbările câte le am observat la el dispar; rămîne numai nițel indispus și n'are poftă de mîncare.

Alcoolul de industrie (spirtul de bucate). Al doilea animal, în corpul căruia s'a injectat alcool de grîu sau cartofi *distilat*, prezintă cu totul altă stare.

Maî întîiû e agitat; apoi îl apucă în tot trupul o tremurătură; ochiî se fac greoi și fără expresie. Nu se maî pôte ținea pe picioarele din napoi și spatele se paralizază. Peste câte-va secunde începe să cadă orî pe o parte orî pe spate și, după ce se scolă de două trei orî cu greu nu se maî pôte mișca. Orî-ce î-eî face, nu se mișcă. D'abia maî răsufală și pîeptul i-se bate fôrte încet.

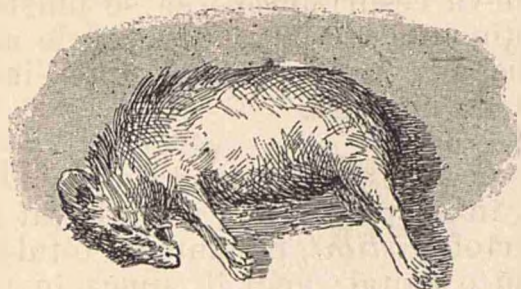
Porc de India în stare de môrte aparentă.

Poți să-l arunci în sus; poți să te joci cu el ca cu o minge fără ca să se misce, fără ca să simtă măcar. *E bêt mort.*

D'abia după 24 orî chiar 36 de cêsuri se deșteptă. Atunci e prostît, d'abia mănîncă și mistuie fôrte cu greu ce a mîncat.

Alcoolul de industrie nedistilat. Alcoolul de bucate necurățit injectat în corpul celui d'al treilea porc de India, produce efecte noi asupra animalului. Tremurături violente îl apucă; îi tremură

numai câte un membru ori corpul întreg; cade într'o parte, respirația i-se opresce și móre.

Porc de India în stare de epilepsie alcoolică.

Starea și mai rea a acestui de al treilea anima se datoresce necurățeniilor cari se află în alcoolurile nepurificate, cari sînt *otrăvuri* foarte tari și cari se pot scóte, prin mijloce chimice, din alcooluri.

T. Radu S.

Cultura Sălciiilor în Scaun.

Sînt situațiuni cari nu ne permit să cultivăm richita în crâng simplu sau richitárie propriu ȕisă, și, în cazul acesta, o cultivăm în scaun.

Operațiunea consistă în a tăia capul plantei la 2 metri înălțime. În starea acesta arborele nu se mai înalță, formeză un corp din care dă o cantitate mare de lăstari, pe cari îi tăiem regulat. Arborele, cu deosebire salcia, supusă la acest tratament, ne dă o producere destul de avantagiósă prin ramurile sale, iar trunchiul nu are nici o valóre. Exploatarea sălciiilor *în scaun* se face cu profit, când ele sînt plantate pe marginea soselelor, a gârlelor și a canalelor, în mijlocul liveȕilor de fin și ale pășunelor, în locurile jósé și mocirlóse, etc. În Flandrele Belgiei tóte locurile închise cu garduri vii, au din distanță în distanță sălcii plantate și exploatate în scaun.

Sălciiile exploatate în scaun, plantate în mijlocul liveȕilor, sînt de o utilitate netăgăduită prin faptul că umbra lor face iarba mai fragedă, adăpostesc și animalele cari pasc.

Iată metoda cea mai bună pentru a stabili plantațiunii de sălcii exploatate în scaun.

La sfirșitul tómnéi sau în ȕilele cele frumoése de iarnă, tăiem bucăți de salcie (pari) lungi de 2—3 metri în vîrstă de 5 ani,

ii curățim de ramuri și-i punem într'un loc închis, spre a nu fi în contact cu mult aer. Experiența dovedește că parii de salcie tăieți în epoca acesta și ast-fel păstrați își conservă totă seva și

Sălcii exploatate în scaun.

virtutea lor fără a se usca. Puși în pământ în Martie sau la începutul lui Aprilie, în adâncime de 30—40 centimetre, le dă rădăcini și se prind. După prindere, în toamnă sau în primăvara viitoare, tăiem toate ramurile cari ar fi dat d'alungul trunchiului, oprind numai pe cele mai apropiate de vîrf, care trebuie să formeze capul arborelui; acestea se taie tocmai după al cincilea an, după care tunden arborele regulat la fie-care 4 ori 5 ani.

Cu ramurile sălciilor tăiete în scaun facem cercuri, mânere la instrumente agricole și industriale, etc.; din smicelele subțiri, țărani în timpul iernii pot fabrica panerașe pentru trebuințele lor ori pentru a le vinde.

În Belgia și în Olanda multe familii sărace din sate, ar fi expuse se mōră de fōme, dacā nu ar avea cāte-vā sălcii modeste exploatate în scaun.

Magniet și Radianu.

SFATURI PRACTICE

Când piștesc vasele de lemn, cum sînt putinele, tocitoarea ori lînul, ungi pe din năuntru cu guta-perca și parafină amestecate și topite la un foc potolit.

Pojghița ce se prinde pe lemn, nu mai lasă nimic să pătrundă prin el.

Ca să nu mai pătrundă umezela prin încălțeminte, e destul să le lași un cés în apă de săpun, concentrată. Acidul tanic, din piele, prefăce apă de săpun în acizi grași, care împiedică umezela de a intra în piele.

Întîmplările Săptămânei

— 24 Martie — 30 Martie —

Concursul publicat de d-l *Iuliu Al. Zane* pentru culegerea de proverbe Române și anume în No. 12-13 s'a amănat pentru 1 Septembrie a. c.; din-causa insuficienței materialului adunat, și rugăm pe abonații noștri a trimite cât mai multe lucrări pentru acest concurs.

*

Lucrările consiliului de revizie pentru recrutarea contingentului 1898 s'a u sfîrșit. Pînă la finele lunii se vor publica deciziile pentru tôte contestațiunile ivite.

*

De la 1 Septembrie viitor se vor creia 2 școle comerciale de gradul II-lea, Craiova și Galați.

*

D. A. D. Xenopol, profesor la Universitatea din Iași, care a fost însărcinat cu mai multe persoane de specialitate să studieze bazele unui proiect de lege pentru dezvoltarea sericiculturii (cultura gîndacilor de mătase) în țara noastră, și-a depus raportul în mâinele d-lui Ministru al Domeniilor.

*

Vineri sêra funcționarii superiori ai Ministerului Instrucții au oferit d-lui Haret un banchet în sala Hugo cu prilejul votării legii instrucției.

Au luat parte la această masă și d-nii D. Sturdza, presidentul consiliului, C. Dimitrescu Iași, raportorul legii în Cameră și G. Meitani, raportorul legii în Senat.

*

Sâmbătă sêra, tot în sala Hugo, a fost banchetul oferit de d-nii Sturdza și Haret d-lor deputați și senatori din majoritate pentru a sêrbători triumful obținut prin votarea legii instrucțiunii.

*

În ședința de la 26 Martie Camera a terminat discuțiunea și votarea Bugetului statului pentru anul 1898—99.

Senatul a votat o lege pentru reorganizarea marinei militare.

Sesiunea generală a Academiei Române se va închide Miercuri, 1 Aprilie.

Sesiunea corpurilor legiuitoare s'a prelungit pînă la 30 Aprilie.

In străinătate

Consiliul școlar superior al Bucovinei a aprobat cererea gimnaziului Român din Cernăuți de a onora printr-o serbătoare anuală memoria poetului Alexandri.

Curtea de Casație din Franța a casat sentința Curții cu Jurați prin care era osîndit Zola. Acésta pentru o greșală de formă, căci darea în judecată nu s'a făcut bine de către Ministrul de război, trebuie făcută de Consiliul de război.

Adrese către Redacție

Revista «Albina» este singură care a produs cea mai mare impresie între noi cei de la sate.

Deci mă simt dator a vă mulțumi de bunul interes ce depuneți.

Bală Dovan

Invătător Andriaș — Râm-Sărat.

Aderând și eu la frumoasa întreprindere a revistei «Albina», convins de rolul important pe care-l are înființarea ei, doresc autorilor ei să ajungă scopul pe care-l urmărește prin publicarea ei.

C. I. Tomulescu

Profesor, Buzău.

INFORMAȚIUNI

La concursul anunțat în No. 24 ne au sosit mai multe manuscrise, din cari, după examinarea d-lui prof. Badea Cireșanu, premiul s'a acordat lucrării d-lui I. Mihălcescu, student în teologie, pe care o și publicăm în acest număr.

D. S. Haret, Ministrul Instrucției și d-na Haret, au plecat Duminecă seara în Italia, unde vor rămânea o lună de zile.

Un mare număr de profesori de toate gradele, au ținut să ureze drum bun d-lui Ministru.

POȘTA REDACȚIEI

Pr. Peteulescu, Pitești. — Se va publica în No. viitor.

D. Ștefănescu, Urziceni. — Primim bucuros schimbul.

Pr. Predoiu. — Am primit. Acum nu este epoca să-l publicăm. Il vom păstra pînă la iarnă. — S. Niculescu, Butoiu. Am primit. Vom răspunde. — V. Gavril. Idem. — Pr. G. Păun. Idem — N. Partenie, Nicosesci. Idem.